

MARTIN SLÁDEK

ČASOVLÁDCI

SKRYTÉ OSTŘÍ

MARTIN SLÁDEK
ČASOVLÁDCI
SKRYTÉ OSTŘÍ

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Martin Sládek, 2020

Cover Image © Satine Zillah, 2020

Cover Art © Lukáš Tuma, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-210-3 (PDF)

P R O L O G

Londýn, podzim 1672

Dvouspřeží táhnoucí neoznačený kočár zastavilo před Bethlem Royal Hospital přesně v okamžiku mezi soumrakem a nocí. Vozka, utopený ve vysokém límci voskovaného kabátu, přitáhl opratě, s heknutím způsobným pivním mozolem seskočil do rozježděného bláta a otevřel dvířka. Zima se mu plazila kolem kotníků, zatímco vlhká mlha spolu s matnou září lampy zavěšené nad kozlíkem měnily okolí v tabuli mléčného skla.

Postava zahalená v kápi cestovního pláště vystoupila z vozu a mince s mumlavou úklonou změnily majitele. Bethlem, nebo Bedlam, jak ústavu pro duševně choré zkomoleně přezdívali Londýňané, sídlil v prastaré středověké budově z prověšených trámů a hnijící slámy pod opadanou omítkou.

Dáma – protože pod cestovním pláštěm se skrývala rafinovaná mantova se sukní po kotníky – použila klepadlo na pobitých vratech. Zarachotil klíč, panty postranní branky zaskřípaly a žena vešla dovnitř. V pachu stoky a plesnivých pomejí působila jako klenot na kupě mrvy.

Vozka se zájmem sledoval, jak neznámou pohlcuje hranatá temnota, o odstín černější než noc kolem. Když se dozvěděl cíl cesty, požadoval dvojnásobnou taxu, a měl si říct o trojnásobnou – dostal ji totiž bez smlouvání. Teď byl rád, že zákazník netrval na doprovodu. Žádná částka nebyla dost vysoká, aby ho přinutila překročit *tenhle* práh.

Kočí se otřásl, vyšplhal na kozlík, přitáhl si kabát k tělu a připravil se na dlouhé čekání.

„Já umím lítat časem!“

Blázen v kytlici, kterou tu zřejmě vytírali podlahu, popadl nově příchozí za plášť a zdvihl psí oči k jejímu obličejí. Než stačil rukama

naznačit, jak létá v čase, usměrnily ho nadávky a kopance. Muž zakňučel a stáhl se zpátky do kouta.

„Hnáty pryč vod panstva, holoto! ‘mluva, milostpani,“ dotkl se čepice noční hlídač a vsrkl zpátky do úst tabákovou slinu, která mu ulpěla na spodním rtu. „Občas sou horliví, a některý neviděli sukni léta, esli teda chápete. Tudy, račte.“

Horlivá úslužnost, tak nezvyklá pro muže jeho měřítek, prýštila z přítomnosti slušného počtu šilinků v jeho kapse. Správce se nezajímal, proč neznámá vynakládá takové prostředky, aby nepozorovaně pronikla do blázince, ale zvědavost nepatřila na rozdíl od chamtivosti nikdy mezi jeho silné stránky. Dokud o jeho kšeftech nevěděli medicínský, byl spokojený. Když tedy dáma žádala nahlédnout do registračních knih svěřenců, jen zvedl obočí, odemkl dveře a ukázal jí příslušnou polici.

Zatímco kráska se soustředěným výrazem listovala stránkami, zíral jí nepokrytě do dekoltu a nevšímal si lomozu za svými zády, kde byli vsazeni do želez méně přizpůsobiví pacienti. Většina z nich se volně pohybovala rozlehlými prostory Bedlamu, ale to nebylo na překážku. Správce byl muž na svém místě, a krom chamtivosti se mohl spolehnout i na svou zavalitou postavu a pískem naplněný obuch.

„Zde!“ Žena se zastavila prstem na konci stránky. „Argo Nomad... trvalý pobyt na samotce, prý uhrazeno bratrem... na dva roky dopředu. To je tady obvyklé?“

„Ani né. Věčina sou paupeři, chámové bez penny jako já, ‘stpani. Medicínský je tu maj rádi, můžou si na nich zkoušet ty svoje serepetičky.“

„Máte na mysli lékaře,“ odtušila.

„Co to?“

„Ale nic. Za tohoto muže zaplatil předem příbuzný, takže z chudé rodiny rozhodně nepochází.“

„To je možný, i takový případy tu máme. Panstvo se občas potřebuje pokradmu zbavit slaboduchejch příbuznejch, a šup s nima sem... teda pardón, bez urážky, vážená.“

„Chci toho muže vidět.“

„Jaký že ste říkala to méno?“

„Argo Nomad.“

„Ty lejstra mi tak nedržte, já nejsem študovanej. Argo, Argo... to mi nic... tak počkat, říkala ste v díře... ee... teda na samotce? Tu tady má si chrovanou enem Tuplák. Ale s tím si moc nepokecáte.“

„Jak to?“

„Hehe, uvidíte sama. Šmakuje mu laudanum. No, nějak si nemůžu spomenout, kde ten váš Argo dřepí, esli mi rozumíte...“

Zacinkaly šilinky, ale tentokrát byla výměna provázena dusným tichem. Správce podvědomě vytušil, že pokouší štěstí – polkl slinu na větší úplatek a ukázal ke schodům.

„Za mnou, paninko, až do třetího.“

Když žena otevřela dveře do podkrovní světnice, světlo lampy v její ruce odhalilo nečekaně útulně zařízený pokoj. Zbytkem blázince se táhl podzimní chlad, ale tady bylo vytopeno, stěny pokrývaly staré obrazy, u protější stál šatník se stolem. Na ošoupané desce se vedle kalamáře s brkem a cínového poháru hromadily štosy popsaných stránek.

O muže, kterého tak dlouhou dobu hledala, se někdo dobře postaral. Nebo spíše se on postaral sám o sebe, protože muž, jak dáma věděla, žádného bratra nikdy neměl.

„Alberte,“ pronesla měkce, když si sedala ke starci ležícímu na povlečené posteli.

Albert otevřel oči, a ani těžká drapérie z opia mu nezabránila identifikovat melodický hlas, který by poznal mezi tisíci. V očích se mu zaleskly slzy pocházející ze zákoutí nečekaných setkání.

„Zatracený Davisi, musíš mi říct, cos mi přidal do toho morfia,“ zašeptal s úsměvem Albert. „Opiáty nemají vzbuzovat fantaskní představy, ale teď si přeji, aby ta představa nikdy neodešla.“

„Tahle představa je z masa a kostí, příteli.“

Šok v inteligentních šedozelených očích nahradilo poznání. Albert zvedl ruku a dotkl se ženiny tváře.

„Maive, zlatíčko, jsi to skutečně ty? Ach bohové. Proč... Jorgen...“

„Má se... dobře. V rámci možností. Vyprávění až pak,“ položila mu dáma prst na rty a upřela zrak na zvědavého Davise, dokud noční strážný s kyselým šklebem nezmizel na chodbě.

„Dopustil jsem se tolika chyb...,“ zašeptal Albert.

„Já vím.“

V její tváři nebylo stopy po odpuštění, jen po porozumění. „A ty jsi jediný, kdo je může ještě napravit.“

„Jak rád bych dostal druhou šanci... ale je po všem.“ Albert se vze-
pjal na lůžku, sevřel útlou paži, a když mluvil, oči se mu horečně leskly.
„Canaan je ztracen, a s ním i celá Rodina. Kdo tam nenašel konec, roz-
prchl se po všech čertech. Měli jste mě opustit už dávno, byl jsem so-
becký a bláhový... vždycky s hlavou v oblacích, vždycky vizionář... viděl
jsem jen cíl, a vy jste pro mě mezitím umírali. Nikdy si to neodpustím.“

„Sebelítost ti nesluší, Alberte. Co bylo, nezvrátí nikdo z nás. A neza-
pomeň, že jsme tu hru hráli s tebou, většina z nás nebyla o nic lepší.
Náš Canaan je mrtvý, ale musí existovat i jiná cesta.“

„Jsem v šoku. Ty mi ještě věříš, po tom všem?“

„Věřím tomu, cos mi kdysi ukázal.“

„Dobří bohové... pohled, zlatíčko... tam... mé poznámky.“

Maive přešla k masivnímu stolu a po dlouhou, tichou dobu pročetla
jeden zažloutlý list za druhým.

„Je to skutečné?“

„Kdo ví? Jsem si tím jistý, jak jen mohu být.“

„Jak jsi na tohle přišel, Alberte?“

„Naše porážka mi poskytla spoustu času ke studiu. Byl jsem blázen,
když jsem se pokoušel změnit časoprostor takhle agresivním způso-
bem. Bylo to jako plivat proti větru.“

„Takže je stále naděje...“

„Naděje!“ zasmál se Albert a drásavě se rozkašlal. „Jsi naivní, dra-
houšku. Na těch papírech je čistá teorie. Před lety, s celou Rodinou,
fabrikami, penězi, s přístupem do bran... ano, snad by se to dalo pro-
vést. Ted? Holá utopie. Nepřítel brány monitoruje, a pokud jsi mě našla
ty, je jen otázka času, než těmihle dveřmi vkročí interceptor.“

Albert se střetl s jejím pohledem a uvnitř se zachvěl, všechny námit-
ky z něj vyprchaly. Ona to myslela vážně.

„Není čas...,“ hlesl.

„Jeden moudrý muž mi kdysi řekl, že čas je jenom přesvědčivá iluze.
Všechno je lepší než hnit v téhle díře, nebo jako v mém případě před-
stírat amnézii. Ukaž mi znovu, co se nesmí stát... a co by mohlo být.“

Natáhla paži a čekala, nehybná a rozhodná jako slepá socha bohyně
spravedlnosti. Znali se věky – nemusela říkat, co všechno obětovala,
aby tu dnešní noci mohla stát. Když Albert znovu promluvil, v jeho
očích nebylo ani památky po opiu, po lítosti nebo po radosti.

„Víš, čeho žádáš, má Astarté?“

„To jméno je dávno pohřbené.“

„Dávno neexistuje, čas je přece jenom iluze. Začneme-li a ty znovu odejdeš...“

„Tohle je můj Rubikon, Alberte. Náš Rubikon. Už není cesty zpět.“

Albertův úsměv rozpustil veškeré napětí a starý muž konečně vsunul své prsty do dlaně ženy, která mu kdysi byla více než dcerou. To mrtvé v jeho očích, z čeho její příchod vykřesal jiskru, začalo doutnat žárem, který si tak dobře pamatovala.

„Kde začneme?“ zeptala se.

„Ve dvou se to provést nedá, má drahá, potřebujeme Rodinu... nebo aspoň to, co z ní zbylo.“

ESS Aion, 2138

Plukovník Uzi Nahmad, velitel Task Force Aion, upíral v šeru pracovní zrak do interface informačního rozhraní. Přes brýle virtuální reality nebyla jeho zachmuřená tvář vidět, a nebýt rukou, zařatých do opěrek křesla, náhodnému divákovi by plukovník připadal neživý jako mumifikovaný faraon.

Náladu mu kazila čerstvá depeše od Imri Avila, výkonného ředitele Hexagonu, jeho přímého nadřízeného. Oba muži byli přáteli od třetí izraelsko-iránské války, ale Uzi dobře věděl, že v armádě přátelství končí tam, kde začínají rozkazy. Jakkoli se dopis nesl ve familiárním duchu, plukovníkovy rty se při jeho čtení víc a víc stahovaly do tenké, vráskami ohraničené čárky.

Uzi,

budu stručný a upřímný.

Ačkoli mě Tvá žádost o převelení z TF Aion upřímně překvapila, bez dlouhého rozmýšlení ji pro tuto chvíli zamítám. Chápu důvody, které jsi uvedl, ale určitě se mnou souhlasíš, že v současné době není možné nechat Task Force bez schopného velitele. Rozkaz se nemění; je třeba napřít všechny síly k eliminaci Everettovy skupiny, a ne riskovat úspěch mise tak zásadní změnou velení. Canaan zřejmě nebyl posledním bojištěm, na něž se musíme společně vydat.

Taktéž musím zamítnout tvůj požadavek na rotaci posádky. Bylo rozhodnuto prodloužit stávajícím příslušníkům výkon služby o dva roky, nebo do ukončení operace. Task Force si nemůže dovolit přijít o jejich zkušenosti. Je to sice nepříjemnost, ale právě proto se přednostně přijímali dobrovolníci. Nejrychlejším návratem domů je cesta kupředu.

Všechny žádosti o materiál jsou schvalovány automaticky. Jak víš, Tvá mise má v Hexagonu stále nejvyšší prioritu.

Věřím, že uděláš vše, co je nezbytné ke konečnému vítězství. V sázce je mnoho.

Major General Imri Avil
Hexagon MD

Uzi Nahmad počtvrté dočetl depeši, přehnanou silou odstrčil interface ze svého obličejce, až se zařízení prověsilo na prodlouženém kloubu, a zrakem sklouzl po betonových stěnách. Dva roky válečných operací bez jediného opuštění může nepříjemností nazvat jen ignorant, pomyslel si. Prodlužovat výkon služby je čistý hazard. Operativci ReKomand vyhořet nemohli, ale Task Force Aion netvořili klonování vojáci s odolnou mentálníou. Někteří očekávali vytoužené uvolnění ze služby už měsíce.

Nahmad si uvědomil, jak moc ho zpráva z velení rozladila, a jeho špatná nálada se ještě zhoršila. Zrak mu padl na zarámovanou fotografii na stěně. Vysoký, přísně se tvářící důstojník si ke každému boku tiskl jedno plavovlasé děvče. Jeho khaki uniforma hýřila medailemi a výslahami všeho druhu. Rozladěný Nahmad zjhl. Další turnus v téhle hrobce, prolétlo mu hlavou, když zazvonil skylink.

K posrání, jak rychle Bůh mění události. Když před dvěma lety Task Force Aion budoval, vzpomínka na dcery mu pomáhala ospravedlnit oběť, již po něm jeho země vyžadovala. Teď by se vzdal všech metálů za možnost vyměnit si na deset minut místo s tím mužem z fotografie.

Zvonění neustávalo a plukovník konečně hovor přijal. Čip v mozku mu do zrakového centra promítl obraz postarší důstojnice, jeho *aide-de-camp*. Stála v pozoru v centru *war roomu*, obklopená virtuálními obrazovkami a tuctem zaneprázdněných rozvědků.

„Margaret? Ano, v kanceláři. Raději okamžitě.“

Během chvíle zašuměla hydraulika dveří, a Margaret Weis vklouzla do pracovny jako duch. Ozbrojená přísnou tvář, bezchybným drdolem

a předpisovou délkou sukně pustila se do čtení denního reportu; její oči kmitaly zleva doprava, zdánlivě upřené na zadní stěnu plukovníkovy pracovny. Přestože informace přijímala z uhlíkového čipu v cerebrálním kortexu a oči k jejich interpretaci vůbec nepotřebovala, nedalo se tomuto zlovyku ubránit. Nahmad ji přerušoval krátkými, přímými otázkami.

„STRANS dokončil analýzu signatury zachycené při průchodu branou d032654. Časové údaje a technická data najdete v tabulce číslo čtyři...” Margaret počkala, až nadřízený prohlédne raport, který s ním sdílela. „Kód signatury byl určen s přesností 94,23 procent.”

„Everett se dal do pohybu.”

„Ano. Extrapolace časových vln dosahuje vysokých hodnot – skok se odehrál na konci, nebo možná ke konci jeho biologické linie.”

„Canaan mu zřejmě nestačil. Přesto mě překvapuje, že na sebe upozornil po takové době.”

Margaret otevřela *select* z databáze centrálního počítače a pustila se do obšírného popisu nejbližších použitelných bran, odhadu nejbližšího možného výsadku a stavu jednotlivých úderných skupin.

„Margaret?”

„Ano, pane?”

„Kdy vám končí služba?”

„Za tři týdny, pane.”

Nahmad se odmlčel, neschopný momentálně zformulovat slova, příliš hořká pro jeho jazyk.

„A proč jste se vůbec do Aionu přihlásila?” otázal se místo toho.

„No, proč...,” zamyslela se Margaret, překvapená náhlou změnou tématu. „Takovou kariérní příležitost jsem si nemohla nechat ujít... a asi mi chybělo vzrušení. V centrále IDF jsem viděla vaši fotku na zdi slávy a napsala jsem disertační práci na vaši Teheránskou ofenzivu. Je pro mě čest pod vámi sloužit, pane. V armádě jste legenda.”

„Štáb pozastavil rotaci posádky, Margaret. Nikdo z nás domů nejede.”

Plukovník v nastalém tichu pozoroval reakci své pobočnice.

„Se vši úctou, pane, takové rozhodnutí nese velká rizika...,” začala Margaret diplomatically.

„Jsem si jich vědom. A s rozhodnutím souhlasím; prioritou je dopadení Alberta Everetta a likvidace jeho skupiny. Nemůžeme si dovolit ztrácet schopné vojáky na klíčových pozicích.”

Plukovník si uvědomil, že jeho slova znějí příliš jako obhajoba, a zmlkl. „Někteří operativci už teď strávili v nasazení více než standardní dva roky, pane. Jejich čas ve službě přitom nelze měřit chronologicky. Co nám připadá jako měsíc v terénu, může být pro ně půlrokem, rokem, nebo dokonce i delší dobou...”

„Řekl jsem, že jsem si toho vědom,” odtušil Nahmad. „Za deset minut začíná inaugurace, Margaret, a potvrď dobrou hodinu – hodinu, kterou tam rozhodně nehodlám trávit. Připravte mi mezitím oficiální komuniké a přesně v jednu nechte zaznít veřejný poplach, stupeň tři. Analýza Everettova skoku je nyní prioritou. S trochou štěstí se nám ho podaří dopadnout, než zmizí do jiného času.”

„Ano, pane.”

„A ještě jedna věc,” zvedl se plukovník z křesla. „Co si myslíte o mém zástupci?”

„O majoru Kanedym?” překvapila Margaret náhlá změna tématu. „Nastoupil k Aionu před necelým rokem, těsně před naším vítězstvím v Canaanu, které mu přineslo vyznamenání. Zvolil jste si ho za zástupce brzy poté, určitě jste si vědom jeho kvality –”

„Nežádal jsem o fakta, Margaret, ale o váš názor. Jeho složku si umím přečíst taky.”

Zaváhala.

„Je extrémně inteligentní a pohotový, mezi důstojníky i operativci je velice oblíbený pro svou efektivitu. Rozhodně je to muž na svém místě.”

„A lidsky?”

Margaret Weis hledala slova, a její hledání bylo pro Nahmada dostačnou odpovědí.

Plukovník vyrazil z pracovny a za jeho záda se připojil obvyklý doprovod nižších výkonných šarží. Kráčel vzpřímeně a rázně, na obličej masku úsporné výkonnosti, když mu hydraulika za salutování vojáků odstraňovala z cesty jedny dveře za druhými. Ať už měl před chvílí jakékoli pochybnosti, teď byly pryč. Osm generací vojáků mezi předky, izraelský výcvik a mentalita nejlepších válečníků na Zemi neponechávaly pro soukromé emoce prostor. Alespoň ne ve chvíli, kdy povinnosti vyžadovaly veškerou pozornost.

V jednom měl jeho nadřízený pravdu. Dokud nebude Albert Everett eliminován, v sázce je stále všechno.

James Kanedy přiložil dlaň na chladný povrch čtečky a podíval se do čočky nacházející se v úrovni očí. Kontrola biometrických dat a DNA proběhla během setiny vteřiny a dveře zašuměly. V nevelké místnosti za nimi, připomínající nejvíce ze všeho sklad, stály v perfektním pozoru tři nahé, holé, bezpohlavní figuríny. Jejich ničím nerušená strnulost majora upoutala pokaždé, když sem zavítal; a to bývalo často, protože nalézt klid k přemýšlení na jinak přeplněném velitelství bylo doslova Eurystheovým úkolem.

Dveře za ním zapadly a nastalé ticho mu pohladilo uši. Válka v Canaanu skončila už před nějakou dobou, což majora mírně znervózňovalo. Kanedy si dobře uvědomoval úsměvný paradox své situace. Task Force Aion byl vytvořený pouze za účelem likvidace jediné teroristické organizace, a ten úkol mnoha lidem připadal téměř dokončený. Aion byl ovšem také výtahem k jeho vzestupu, a právě tady kolidoval Kanedyho osobní a profesní zájem. Čím lépe bude dělat svou práci, tím dříve mise skončí, Task Force bude rozpuštěn a on se vrátí zpátky do Států, mezi rozvědčíky, ubíjející byrokracii a nudu bez jediné pořádné války.

Prozatím bez pořádné války, opravil se. Ačkoli ho posledních osm měsíců vytěžovaly jiné úkoly, stále stačil sledovat bezpečnostní situaci ve světě. A to sledování ho naplňovalo současně dvěma pocity: nedočkavým očekáváním a až dětským vzrušením. Nikdo z médií si nemyslel, že k válce na Západě skutečně dojde, státy se navzájem provokovaly už celá desetiletí. Nikdo z médií ovšem také neměl přístup k utajeným svodkám bezpečnostních služeb. Na poradě Kanedy samozřejmě řekl, že ho situace hluboce znepokojuje.

Kanedy ukotvil driftující myšlenky a povzdechl si. On neuměl dělat práci jinak než perfektně; věděl o sobě, že není dobrý – dobří byli jiní. On byl nejlepší. Jedinou útěchou mu byl fakt, že jeho oběti byly extrémně schopné, takže jejich dopadení vyžadovalo maximální nasazení, velkou dávku štěstí a – dá-li Bůh – kvanta času. Aion může klidně existovat dalších deset let.

Zcela soustředěný přistoupil k prostřední figuríně odlišující se od zbylých ženskými rysy a palcem setřel z jejího temene vrstvičku prachu. Dotek byl chladný a hladký, v ničem nepřipomínal strukturu kůže. Stejně jako ostatní postavy i tato měla do povrchu hrudní kosti vylišovaný

obtisk psích známek nesoucí její identifikační číslo a označení. Interceptor Cortana, nemusel Kanedy ani číst; jména vybíral konstruktérský tým. Bez interceptorů, posledních výkřiků technologie dvaadvacátého století, by Aion ve sluncem rozpáleném Canaanu stále ještě vedl poziční válku.

Ticho a klid nebylo to jediné, co sem Kanedyho táhlo. Aniž by si to uvědomoval, cítil s kyborgy připomínajícími marionety určitou sounáležitost. Byly totiž odrazem jeho samotného. Kanedyho tváří přelétl úsměv, který se vzal kdovíodkud.

Majorův odchod, stejně jako prve jeho příchod, sledovaly tři páry očí. Když zámky dveří zapadly, Cortana, Caliburn a Durandal se navrátili do temnoty protkané neviditelnou neuronovou sítí jejich mozků a prach v místnosti dál dopadal na jejich nehybná ramena.

Jako inaugurační místnost sloužila bývalá výsechová cela, jejíž jediné vybavení tvořil poškrábaný plechový stůl se židlí na každé straně. Byla to z nouze ctnost, protože volných prostorů byl kritický nedostatek. Na jedné ze židlí, čelem k jednocestnému zrcadlu, seděl širokoplecí voják ve vycházkové uniformě, a proti němu o dekádu starší kapitán s tváří, která už soudě podle výrazu něco zažila.

„Cigaretu?“ Kapitán Harvey Kirtzman zvedl krabičku, a když jeho protějšek zavrtěl hlavou, vyklepl z ní o zápěstí cigaretu bez filtru a škrtl obyčejnou sirkou. Velitelství bylo obvykle přísně nekuřácké, a tak si kapitán labužnický vychutnával každé potáhnutí. Cigarety chutnaly mnohem lépe, když bylo v popisu vaší práce zapálit si je.

„Četl jsi to celé, Vinny?“ zeptal se Kirtzman a poklepal bříšky prstů po tlusté složce v černých deskách. Dokumenty byly vytištěny jen kvůli podpisům, na něž byla vyhrazena celá poslední stránka.

„Ano.“

Stejně jako u všech tří předchozích inaugurací vedl závěrečný přijímací pohovor člověk, který se s uchazečem do programu Harop znal nejlépe. A jeho úkol byl velice netradiční.

„Přesto do toho chceš jít?“

„Chci.“

„Hovno,“ mávl rukou Kirtzman a cigareta mezi jeho prsty za sebou nechala kouřovou stopu jako stíhačka na přehlídce. „Já jsem to dočetl

jenom do půlky, ale to mi celkem stačilo. Uvědomuješ si, co tě to bude stát?”

„Jsem tu dobrovolně.“

„Ježíškriste, Vinny, celej život máš před sebou. V Kansasu máš holku, sám jsi mi o ní vyprávěl. V Denveru rodiče...”

„V Detroitu.“

„To je, kurva, jedno kde. Ten program smrdí,” Kirtzman důrazně zaklepal na desky. „Tady to podepíšeš, a nějaký felčar ti vypere mozek. Nejenže už je nikdy neuvidíš... ani si na ně nevzpomeneš. Tvoje matka bude čekat na syna, který se už nikdy nevrátí k večeři. Jaká je to pro ni asi odměna, hm?”

Vinny Pastoro zhluboka vydechl, ale rozhodnost v jeho tváři nezmižela.

„Ona to pochopí. Všichni v naší rodině byli vojáci.“

„Jo, to je teda útěcha.” Kirtzmanův hlas byl sušší než praskání cigarety. „Ale ne všichni se vrátili ve futrále. Tvoje holka s tebou chce mít děcka, čekala na tebe dva roky, co tady sloužíme. Pamatuju si, jak ti to nadšeně volala. A je úplně jedno, jestli mezitím píchala s tvým nejlepším kámošem, protože ty haranty nechce mít s ním, ale s tebou. To už něco znamená, ne?”

„Najde si někoho jiného,” odušil Pastoro. „Dělám to i pro ni.”

„Kristepane, to mi pověz, jak jí pomůže, když se necháš rozřezat.”

„Víš, proti komu stojíme, Harvey. Ti hajzlové se pokoušejí měnit minulost... nejsem od bílejších plášťů, ale umím si představit, jakéj to může mít dopad, když je to necháme dotáhnout do konce. Nebudu mít děti? Tak dobře, ale když tady vyhrájeme, nejenom lidi z Kansasu je budou moct mít bez obav.”

„Bez obav z čeho?”

Pastoro vrhl rychlý pohled na černé zrcadlo.

„Jo, nebudu ti lhát, kamaráde,” sledoval jeho pohled Kirtzman. „Jsou tam všichni, celý velení. A půlka z něj si přeje, abys tady ty lejstra podpálil a vrátil se k jednotce. A já taky.”

„Nemůžu, Harvey.”

„Proč? Už tak děláš maximum. Z Canaanu sis přinesl dvě purpurová srdce. Je ti třiadvacet, a už jsi poručík, dokonce jeden z nejlepších. Čeká tě skvělá kariéra. Nezahazuj to.”

„Viděl jsi Niniveh?”

„Ne,“ Kirtzman vypustil kouř nosem. „A ty taky ne. Naše jednotka sloužila u Lagashe, tak daleko na sever jsme se nikdy nepodívali.“

„Viděl jsem fotky. Od vojáků, z dronů. Tisíce lidí spálených na popel. Objímající se sourozenci, děcka, matky. Jedna velká pohřební hranice. Byli jsme spolu v bitvách, Harvey, viděli jsme svůj díl války. Ale Niniveh bylo něco nepopsatelného. A moc dobře vím, že nebylo jen jedno. Tak mi pověz, jak se mám vrátit ke Steph a předstírat, že se nic z toho nestalo?“

Kirtzman zamyšleně přejížděl palcem po hraně stolu a špaček mezi tím sklesle dohořival mezi jeho rty. Nakonec ho opatrně típl v prstech a vsunul do náprsní kapsy. Pracně hledal další argumenty a ty, které nacházel, připadaly nedostatečné i jemu samotnému.

„Vypadá to, že s tebou nic nehne,“ odušil po chvíli a smířený v hlase ho rozcílilo. Vyvolávalo na patře hořkou pachutí jako lógr bez kafe.

Vinny Pastoro mlčel, když mu přinesli pero, jímž na příslušná místa v dokumentech třikrát napsal své jméno. Mlčel, když dokumenty odnesli, i když kapitán vstal a napřáhl ruku. Mlčel, i když pochopil, že mu nenabízí potřesení, ale ocelové psí známky, na nichž ale tentokrát nebylo vyražené jméno a krevní skupina poručíka Vinnyho Pastora.

Interceptor Gram, stálo pod dlouhým nesrozumitelným číslem.

„K čertu s tebou, chlapče,“ popřál mu Harvey na rozloučenou.

Plukovník Uzi Nahmad pozoroval celý ceremoniál s nechutí, kterou nedokázal a ani nechtěl skrývat. Do poslední chvíle věřil, že mladý voják před argumenty couvne, jako se to stávalo ve většině případů. Právě kvůli tomu nechal vytvořit tenhle poslední, netradiční rituál, který měl za úkol všechny dobrovolníky odradit.

Jako velitel si po desetiletí uchovával generacemi předávaný respekt k životům svých vojáků a proces vzniku nového interceptora byl s tím respektem v přímém rozporu. Takové plýtvání, proběhlo mu hlavou. Tohle nebyla válka, kde se jedinec občas musel obětovat, aby jednotka mohla přežít. To odhodlání, které sálalo z obličeje Vincenta Pastora, měl zcela na svědomí nepřítel. Krev byla na jeho ruce. Nahmad se podíval doprava a spatřil majora Kanedyho zírajícího skrz sklo s koncentrací a zaujatostí jestřába. Koutky úst se mu neznatelně zvedaly. Být to na něm, k žádnému rituálu by nedošlo.

Důstojníci se začali štosovat před vchodem do výslechové místnosti, každý si s mladým poručíkem potřásal rukou a pronášel suchý, plytký proslov. V tu chvíli zaznělo kvílení poplachu, všichni kromě plukovníka vzhledli a hromadně se připojili k extranetu. Na Margaret bylo spolehnutí... Nahmad rutinně zkontroloval čas, a uspokojení zmizelo, žaludek se mu sevřel.

Do jedné hodiny zbývalo ještě dvacet minut.

Když chvátal chodbou k velínu, jeho skylinkem už se kvapem rozbíhala varovná hlášení.

Č Á S T P R V N Í

Padala noc.

Pouštní vítr čechral vrcholky dun, zvedal z nich písečnou tříšť a zpíval ve štěrbinách mezi skalami, které si k tomu účelu po staletí vytvářel. Duny, skály i vítr samotný halilo zapadající slunce do týrského purpuru protkaného zlatem; do stejných barev, jimiž se honosil plášť osamělého jezdce.

Jezdec seděl na hřbetě arabského hřebce, černého a pyšného jako špatně skrývaný hřích. Zlaté kroužky na lícnici a otěžích cinkaly ve větru pozdního večera jako lapače duchů, v místě, kde duchové i pouštní život na okamžik utichli. Tentokrát však nemlčeli v pokorném holdu zjevující se myriádě hvězd, teď oněměli děsem.

Jezdec nevnímal scénérii, která by rozpustila i srdce z ledu, protože led v jeho srdci se nedal rozpustit tak snadno. Jeho pozornost přitahovalo město pod dunou, z níž si ho prohlížel. Město, které se v karmínu a nachu koupalo ze všech skal a dun v okolí nejvíc, ale které se v něm koupat nechtělo.

Město hučelo jako otevřená pec vysokými plameny požáru, nad kterým jedni kontrolu získat nechtěli, a ti druzí nemohli. Plameny výšky pevnostních věží hltaly střechy domů, paláců i celých čtvrtí, s každou obětí hladovější než předtím. V kruhu hradeb vypadalo město jako táborový oheň, do kterého kdosi neopatrně přiložil příliš velké množství paliva.

Jezdec měl pocit, že žár plamenů cítí ve tváři, ačkoli mu úsudek napovídal, že je na to příliš daleko. Sluch ho na rozdíl od hmatu neklamal zcela jistě. Agonický, nebo k agonii spějící křik stovek – ne, tisíců lidských hrdel, ryk koní a dobytka zněly jako ozvěna špatného snu. Příliš vzdálený, než aby rušil, ale zase ne tolik, aby ho bylo možné považovat za přelud.

Nářek ztraceného města bylo třeba poslouchat pozorně, pečlivě, protože ho často přehlušoval skandovaný vítězný řev těch, kteří po dlouhém plenu kladivy a hřeby zatloukli brány do tohoto pekla. A tak jezdec seděl na koni na vrcholku nad městem a poslouchal, zatímco jeho nachem zalitá tvář se různila grimasou hrůzy.

Pouštní vítr čechral duny mezi skalami, krmil ve městě plameny a odnášel z něj křik s chutí popela. Padala noc a v houstnoucím šeru, tak nevděčném pro oči, se i grimasa hrůzy zdála být vítězným šklebem.

2

Praha, hlavní město Visegrádské čtyřky, pár dní před Vánoci, 2078

Probral jsem se hrůzou napresovaný na zadních sedadlech svého saabu, zmačkané sako pod hlavou. Zatímco jsem hledal chuť ke vstávání a poslouchal hukot projíždějících kamionů, zbytky noční můry ze mě stékaly jako čůrky vody po vydatné koupeli. Slábnoucí vzpomínka na pach rozpáleného písku ustupovala pachu spálené nafty, odpadků a kyselého deště.

Ten sen už chutná jako neodbytná milenka. Každou druhou noc ve tvé posteli. A probudíš se vždycky, když se na tebe ten jezdec chce podívat.

Před šesti hodinami jsem auto zapíchl na odpočívadle u D1 a upadl do něčeho, co bylo víc kómatem než spánkem. Měl jsem za sebou přes dva tisíce kilometrů na jeden zátaž. Při zvedání ze mě uniklo stařecké zafunění.

A to ti není ani pětatřicet.

Opláchnutí na benzince a horké espresso z automatu mi dodaly sílu dotáhnout poslední štaci, kterou jsem už ráno nezvládl.

Konečně domů. Nemůžu se dočkat, až za sebou zabouchneš dveře a padneš na gauč.

Na třicátém kilometru jsem začal tušit vadu v propočtech a po dalších pěti se zařadil do souvislé kolony Pražáků vracejících se v neděli odpoledne domů. V druhé polovině jednadvacátého století se změnilo mnohé, ale některé návyky českých řidičů přežívaly úporněji než štěnice v cikánském paneláku. Smrtelně frustrovaný vidláky, pomalou jízdou blokujícími levý pruh, jsem se vecpal do toho pravého mezi polské kamiony.

Pravej je přece pro pomalý, a to my nejsme, mamko.

Násilím jsem se uklidnil a pustil rádio.

„... a poslední otázka pro pana Bartáka. Pane policejní řediteli, jak se stavíte k plánovanému jednání vlády o snížení rozpočtu Policie České republiky?“

„Děkuji za slovo. Z mého pohledu brání jakékoli snižování s absurdností. Podívejte se, policii trvale chybí v rozpočtu finanční prostředky –“

Proč policii chybí v rozpočtu finanční prostředky, jsem se nedozvěděl, jelikož nad kolonou právě přeletělo policejní auto se zapnutou sirénou. Doslova přeletělo. Vozidla s plně autonomním pilotem, která vás odvezou z Prahy na Makarskou, zatímco spíte, jsou dnes už běžným jevem, ale létající auta na principu dronů měli v Česku jen největší pracháči. A policajti.

Přeladil jsem stanici.

Kvákové vánoční veselí Evropy 3, bloky reklam, pár *starých dobrých* českých rádií, nějaká ta koleda, a byl jsem na BBC. Dva pánové se tam právě oxfordskou angličtinou dohadovali o velice zajímavém tématu. Jeden z nich obhajoval několik let starou revoluční tezi kvantového teoretika Henryho Hilla, laureáta Nobelovy ceny, o cestování časem, zatímco ten druhý ji vyvracel jako směšnou slátaninu.

Kdyby se mě zeptali, rád bych jim vysvětlil, ba i předvedl cestování časem v praxi. Přestože o tom vlastně vím prd.

Popojíždění v zácpě bylo zábavné jako bodání se špendlíkem pod nehty. A protože nevyžadovalo zvláštní pozornost, ponořil jsem se do vzpomínek.

Domů jsem se vracel po osmi měsících ubíjející a bolestné cesty, jejíž části se zdaleka ne všechny odehrály v jednadvacátém století.

A nakonec to bylo stejně k ničemu.

Aby bylo jasno, v mé hlavě bydlí ještě jeden Jorgen, a občas mi do všeho jízlivě žvaní. Vzkázal jsem mu, ať laskavě drží hubu, protože při pátrání po *ní* jsem se vydal z nejlepšího a chvílemi jsem snad i kouzlil.

Oba jsme věděli, že ten druhý Jorgen je následek terapií a farmaceutik, ale nic jsme si z toho nedělali. Alespoň bylo občas s kým pokecat, i když rozhovory měly úroveň škarohlídkových litaní. Když už si člověk musí přiznat, že je schizofrenik, alespoň doufá, že ta druhá osobnost čas od času přijde místo cynických žvástů s konstruktivními nápady. V mém případě marně.

Maive.

Nepamatoval jsem si dobu, kdy by nebyla poblíž. Každá vzpomínka na její havraní vlasy, antracitové oči nebo šíji vonící shalimarem teď čím

dál víc připomínala zašlou, zežloutlou starou fotografii. Navzdory Jorgeovým posměškům jsem však nebyl posedlý pubertální poblázněností, nic takového. Spojovalo nás mnohem víc než perverzní sex, respekt a nebezpečné záliby. Maive byla jediným dalším mně známým člověkem, který dokázal nacházet a otevírat dveře do minulosti.

Na cestách kolem světa jsme strávili léta, která nám přišla jako dekády – státy, které jsme neprocestovali, se daly počítat na prstech jedné ruky. Střídali jsme místa i časy, hledali brány, procházeli jimi o staletí zpátky, jen abychom se nakonec vždy vrátili zpět do našeho universa, nasycení vůní, chutí a dotykem jiné doby.

Milovali jsme se i hádali pod střechem Notre-Dame, když Francouzi dobývali Bastilu, ve srubu na západním pohraničí Nového světa, snad ve všech tokijských divadlech kabuki. Čas byl náš, a jen málo věcí nám bylo svatých. Bylo to někdy během cest po Amerikách, kdy se všechno podělalo. Sny, jako byl ten dnešní, mě pronásledovaly odjakživa, ale tehdy to bylo poprvé, co se objevily i za bílého dne. A s nimi přišly výpadky paměti. Smál jsem se tomu, abych nám zvedl náladu, ale byl to hořký smích někoho, kdo ztrácí rozum, a ví o tom. Nejdřív jsem měl *okna* párkrát do měsíce, potom každý týden. Občas přicházela nečekaně, občas je něco vyvolalo – pohyb, vůně, barva, myšlenka.

Po návratu z cest jsem se objednal k nejlepšímu cvokaři v Praze. Vyžehlená pracovna, mramor, mahagon, na zeleném štku fotky celebrit skutečných i aspirujících. Perfektní tečkou byla slečna asistentka. Také vyžehlená. Umělé kozy unikátně doplňovaly umělé prostředí.

Terapeut byl sympatický chlapík toho druhu, který vypadá na padesát kdykoli mezi čtyřicítkou a sedmdesátkou. Terapie jsem miloval. Hovořit s někým, kdo je placený, aby vás nepovažoval za blázna, je úžasné uvolňující. Řekl jsem mu všechno – o hořícím městě v poušti i o těch ostatních vidinách, bdělých či snových.

O lidech, s nimiž mluvíš, aniž by sis pamatoval o čem, o znepokojivě povědomých tvářích, které si nemůžeš nikam zařadit. O jezdcí, kterého se děsíš jako čert kříže.

Výsledkem byl rok promrhaných nadějí, půl milionu v hajzlu a závislost na barbiturátech. Alespoň fet fungoval, výpadky paměti ustaly a spal jsem po něm jako zabitý; obzvláště poté, co jsem ho začal zapíjet bourbonem. Maive to nesnášela, ale byly to buď pilule, nebo nářek upalovaných dětí.

Cítil jsem se jako hrdina z toho prastarého filmu – jako Neo, než objevil matrix; pocity ztráty a odosobnění se staly mými důvěrnými přáteli. Aniž bych byl schopen tu frustrující obsesi uchopit či popsat, odcizoval jsem se i Maive s její vrcholnou empatií. Vzpomínky na její nesobeckou obětavost a skrývaný smutek mi ulpívaly na patře jako trpké víno.

V návalu trudnomyslnosti jsem navštívil i kartářku, samozřejmě lehce přiočilý.

Střízlivý bys tam nešel. A pak ses o tom styděl komukoli říct.

„Vidíte rodinu zemřelých,“ řekla mi obstarožní mamka po chvíli čtení z ruky a vykládání karet. „V minulém životě jste k nim patřil.“

Další karta.

„Čas hraje proti vám.“

„Čas je všechno, co mám. Co to znamená, *patřil k mrtvým?*“

„Patřil jste k mrtvým. Teď se k vám vracíte.“

„Kristepane, díky za vysvětlení. Co mám udělat, aby se vracet přestali?“

Další karta.

„Musíte se opět stát jedním z nich.“

Slyšíš? Navádí tě k sebevraždě.

„Tebe taky, idiote... To nebylo na vás, dámo. Kdybych se chtěl střelit do hlavy, nebudu potřebovat věštce, aby posílil moje odhodlání. To mi vážně radíte, abych se zabil?“

„Ne. Stačí se vrátit mezi mrtvé.“

Na další kartě byly vyobrazeny tři dětské tváře.

„Co je to za fracky?“

„S vaším osudem jsou spjaty tři děti. Dva synové a jedna dcera. Jen jedno dítě je však to pravé.“

Maive by měla začít nakupovat přesnídávky.

„Jak pravé? To budou dvě kukaččí? Děcka neplánuju.“

„Vy cestu započnete, on ji však dokončí,“ ukázala vědma na prostřední tvář. „Osudu se nelze vyhnout. Čas vám vše odhalí.“

„No jistě,“ ušklíbl jsem se. „Tuhle větu můžete říct komukoli, a vždycky bude znít jako moudro.“

Další obrázek znázorňoval bílý zikkurat, na jehož vrcholku se cosi lesklo. Oteklá ruka obtěžkaná masivní bižuterií umístila kartu nad prostředního chlapce.

„Věť z alabastru. Asiménia póli,“ pronesla tiše. „Tam jeho cesta skončí.“

„Nejste poněkud teatrální, dámo?“

„Víc karty nevidí. Jste opilý. Zaplaťte a běžte domů.“

Nechal jsem jí dýško, jako bych dostal *happy ending*, a s tradiční jízlivou poznámkou jsem se vrátil k pití.

A tak jsme zažívali světlé i tmavé chvílky, a dny utíkaly jeden za druhým. Navzdory svým cestám jsme se doma cítili nejvíce v Praze, kde Maive také nakonec otěhotněla, a vzápětí i potratila. Bez ohledu na silácké řeči žádná žena nenese takovou událost lehce; týdny uplynuly v zadumaném mlčení.

Poslední den jsem si pamatoval, jako by se stal včera. Překvapivě energický, v náladě bez poskvrnky, s dlouhou procházkou po Petříně a ještě delším milováním. Maive byla čilá, vzrušená a ze všeho nejvíc rozhodná jako člověk, který konečně po těžkém přemítání dospěl k řešení.

Druhý den ráno byla bez jakéhokoli vysvětlení pryč.

Šokovalo mě to. Vždycky jsme k sobě byli do nejvyšší míry upřímní, i v nejtěžších chvílích. Pokud by mě chtěla opustit, přinesla by to na stůl, tím jediným jsem si byl zcela jistý.

V první chvíli jsem zpanikařil, protože nepřátel jsme si také nadělali dost, ale ukázalo se, že skutečně odjela sama. Vystopoval jsem ji k prvnímu taxíku, pak na hranici, potom do Vídně, a dál už to šlo samo. Stal se ze mě profesionální stalker.

Osm biologických měsíců, a celé to bylo stejně k ničemu.

Bylo. Na měsíc mi zmizela ve Skotsku dvanáctého století, ale definitivně jsem ji ztratil až v Paříži roku osmnáct set padesát tři. Když jsem seděl v kavárně na Champs-Élysées, bez sebemenší karty v rukávu, měl jsem chuť někoho zabít.

Panické zatroubení mě včas přimělo dupnout na brzdu a vrátit se zpět do levého pruhu. Během mého hloubání se kolona dala opět do pohybu. Vyděšené oči mámy, do níž jsem to skoro narval, stály za zapamatování.

Zbytek cesty už jsem se soustředil na jízdu, prokličoval Jižní spojkou, Smíchovem a zamířil k Šalamounce. Rozeklané obrysy naší prvo-republikové vily, o něco černější než tmavnoucí obloha, jsem přivítal s očekávanou úlevou. Elektrická vrata garáže ochotně zareagovala na povel mého neuročipu, zaparkoval jsem, prošel mezi několika borovicemi a vyběhl po pěti schůdcích.

Opadaná omítka vlhce páchla a neumytá okna odrážela okolí, protože venku jsme záměrně neudržovali vůbec nic. Díky stromům a zarostlému svahu byla stavba ze silnice téměř neviditelná, což naší touze po soukromí nanejvýš vyhovovalo. Majitelka vily žila trvale ve Švýcarsku, v osmdesáti letech měla prachy těžce na háku, a s nimi i spekulanty, kteří se čas od času pokoušeli dům koupit. S Maive se během krátkých návštěv obzvlášť spřátelila, a díky tomu jí ani nečinilo takové potíže tolerovat jejího občas nabručeného, cynicky pozitivního chlapa.

Zpod listím zapadané kočičí misky jsem vyhrabal prastarý železný klíč a skryté magnetické zámky jsem odemkl unikátním Irdeto klíčem z neuročipu. Na zrezivělé dopisní schránce stála dvě jména: *Markéta Procházková* a *Jiří Hrůza*.

Když za mnou šeptající hydraulika zabouchla masivní dveře, bylo téměř devět.

3

Přivítala mě zatuchlá, dlouho nevětraná temnota a silná vrstva prachu, lezavý chlad dvě stě let starých stěn uvnitř něčeho, co jsem si zvykl nazývat domovem. Naším domovem. V ponožkách a potmě jsem prošel do hlavní haly, která byla zároveň kuchyní, obývacím a schodištěm na ochoz. Nad ním bylo vidět až na krov, ze kterých se snášelo ticho, šokované mým příchodem. Ticho a lehounký závan shalimaru.

Vyběhl jsem do patra jako vzrušený školák a zaváhal s rukou na klice prvního pokoje.

Co si myslíš? Že se vrátila? Jsi naivní, ale tady alespoň té naivity nikdo nebude svědkem.

Všechno leželo, kde to zanechala: permanentně rozházené oblečení, make-up na nočním stolku ze sedmnáctého století, změt bluesových nahrávek vedle old school kazetáku i plakáty z prastarých sci-fi bijáků po

všech stěnách. Každý z nich jsme kupovali na premiéře v New Yorku. Postel s příkrývkami, které jsme opilí ukradli z Versailles, vedle krbu sbírka modlitebních koberečků, v rohu pokoje ohmataný čínský meč.

Polici nad postelí okupovala chaotická změt knih. Oči mi padly na barevnou obálku s obrázkem vysoké postavy pokryté ostny. Hned vedle stála opřená nudle se sorva čitelným nápisem na hřbetě: *Der letzte Tag der Schöpfung*.

„Óóó, co to je? Kniha?“ vykvetly Maive oči navrch hlavy, když trhala balící papír z placatého narozeninového dárku.

„Nic lepšího jsem nesehnal.“ S hlasitým bouchnutím jsem kuchyňským nožem slavnostně odšavloval šampaňské a rozlil ho více po kuchyňském pultu než do připravených sklenic. „Ale myslím si, že je to dost tematický dárek.“

S úsměvem jsem pozoroval Maive, která se, jindy vážnější než pohřební průvod, pitvořila jako malá holka. Miloval jsem obdarovávat ji čas od času vhodně zvolenými drobnostmi.

„Ha! To je ale stará knížka. A jak voní. Hele, tady na obálce je kosmonaut. Už jsem na to přišla! To bude o cestování časem!“ dovtípila se. „Díky, Jorgene! Tak pojď sem!“

Padli jsme si kolem krku, cinkli o sebe sklenicemi a ve spěchu i zuby. Její rty chutnaly jako vždy. Jako doteky hedvábných závěsů vlnících se u otevřeného okna v horkém nočním vánku. Odkud tahle myšlenka přišla?

Než jsem dopil lahev a přešel z bublin na tiché víno, pročetla se do půlky knihy. Když ji něco zaujalo, byla k nezastavení.

„Hmm,“ poklepala si knihou na rty. *Hmm* bylo slyšet vždycky, když přicházela hlubokomyslná úvaha.

„No? Co si o tom myslíš?“ popostrčil jsem ji netrpělivě. Trpělivost nikdy nebyla mou silnou stránkou.

„O důsledcích cestování časem?“

„O změnách v tom čase, jo.“

„Myslím si, že se jim nedá vyhnout.“

„Takže nemá smysl dělat si s nimi starosti?“

„Ty si starosti děláš?“

„Občas ano. Možná ne tolik, jak bych měl. Ale z nás dvou jsem já byl vždycky ten lehkovážnější. Odpovědnost jsem raději nechával na tobě.“

„Pitomče,“ zašklebila se. „Podle tvého soustředěného výrazu soudím, že ode mě očekáváš fundovanější odpověď. Budou mít naše skoky takový fatální dopad, jako se píše ve tvém dárku? Nemyslím si. Nedošlo k tomu, nebo ne? Nezapomeň, že můžeme skákat skrz multiversa, ne jenom skrz jeden lineární čas. A skoky určitě definuje z velké části náš mozek, naše vědomí.“

„Jak to všechno víš?“

„Nevím. Tuším,“ odvětila vyhybavě. „Jen podle toho, co jsem odpozorovala.“

„Takže si nebudeme dělat starosti,“ odvětil jsem, aniž bych věděl, jestli se ptám, nebo to konstatuji.

„Tobě to ale leží v hlavě. Nechodíme tam přece rdousit Hitlera v kolébce. Nebo Matku Terezu. To se vstřebá, Jorgene. Jako doteď. Při každém skoku něco změníme... jak jsem říkala, tomu se nedá vyhnout. Dokážeme ale něco pokazit ve světovém měřítku? Spíš ne. Universum se nenechá rozbít tak snadno.“

Laškovný úsměv, se kterým obvykle vedla podobné abstraktní disputace, povadl. Někam se zahleděla, hlas jí odumřel.

„Co ti přeletělo přes nos?“ sedl jsem si k ní na pohovku a vjel prsty do jejích havraních kadeří. „Nechtěl jsem tě rozesmutnit.“

„To se ti jen tak nepodaří,“ položila si zátylek do mého klína a zespodu mi pohlédla do očí. „Stejně je to jen teoretická diskuze, drahoušku.“

„Proč?“

„I kdyby čas reagoval na naše cesty tak násilně,“ poklepala na vazbu knížky a s mírným, vědoucím úsměvem přimhouřila oči jako líná kočka, „přestal bys s nimi?“

Stál jsem tam oblečený do tmy, a dům už nebyl prázdný, ale opuštěný. Když jsem potichu zavřel dveře do té svatyně a odcházel do koupelny, nemyslel jsem vůbec na nic, nacházeje v té momentální prázdnotě útěchu.

Zatímco mosazná baterie dávala rezavou vodu, ze zrcadla na mě upíral zrak cizí člověk, kterému by prospěla břitva a týden spánku. Pod očima kruhy jak z kukuřičného pole, brada samá hrana a nos na obě strany

přeražený. Alespoň ty vrásky byly spíš od smíchu než pěstí, a vlasy ještě nestačily zešedivět ani v koutech.

Až to přijde, rozbij všechna zrcadla, nebo to udělám já.

Do hlavy na commando čip jsem si neviděl a šedé oči vypadaly pořád skutečné, i když šlo o ultra drahé implantáty. Chirurg mě upozorňoval na krátkou životnost duhovek a nutnost pozdějších oprav, ale tehdy jsem na to kašlal. V dnešní době už protetika nejrozumnějších tělesných částí nebyla ničím výjimečným.

Zatímco oči a čip jsem chtěl, levou paži nikoli. Nejvyšší model pro kontraktory nahrazoval od ramene dolů původní končetinu ztracenou při pádu z motocyklu. Paže vyrobená na zakázku byla na letmý pohled k nerozeznání od té druhé, pravé. Tedy kromě povrchu z HP metaethyleny, pro civilní účely maskovaného kosmetickým modulem s imitací kůže.

Místo spánku jsem si dal koupel s espressem. Inhaloval jsem vůni kvalitní kávy a pročetl krátký report z doby své nepřítomnosti, vytažený z Nory, našeho domácího operačního systému s hlasovým modulem. Před odjezdem jsem zakázal Noře telefonovat na policii, objednávat věci do ledničky a mluvit.

Seznam byl skutečně krátký. Tříkrát zvonil pošťák a dvakrát opilé děti, obojí zachytila skrytá kamera. Chybějící data z půlky února měl zřejmě na svědomí výpadek proudu v celé čtvrti. Přišlo mi devět set sedmdesát tři e-mailů, z toho přes tři stovky nebyly spamy.

Obrátil jsem oči ke stropu a živě si představil sám sebe ve své pracovně, u 3D obrazovek laptopu. Čtení hromady e-mailů bylo mou druhou nejoblíbenější činností hned po rozmlouvání o vlastních pocitech v kruhu důvěry anonymních neofeministek.

To se zabiješ, kamaráde.

Hrst mebaralu jsem spláchl panákem Candid or Couvrera, ohákl se do lepších hadrů a vypadl z baráku. Když jsem odcházel, zrovna začínalo sněžit.

Jmenovala se Michaela a já věděl, že její jméno do konce týdne spolehlivě zapomenu. Seděla sama ve druhém z mých oblíbených barů, ve sklenici

bílé víno, v sukni po kolena příjemně tvarované nohy. Kancelářský kostýmek ladil k drdolu, brýlím i k inteligentním očím. Kdysi studovala umění a její příběh manažerky korporátní firmy byl jedním z těch, kde ambice zardousily kreativitu. Několik takových už jsem v životě slyšel.

Měla krásné, hlasité orgasmy.

Ráno jsem došel k Vietnamcům pro snídani, protože v ledničce nebyla ani prošlá hořčice. Když jsem se vrátil, na baru stála voňavá káva, a u ní Michaela v mém tričku. Na to, jak se včera večer tvářila přísně, teď připomínala rozespálé kotě.

„To je překrásný obraz, kde jsi k němu přišel?“ Popošla k rozložitému plátnu zabírajícímu téměř jednu celou zeď.

„Dar od přítele.“

„Dáš mi na něj číslo? Něco takového bych od něj koupila okamžitě.“

„To těžko. On nikdy neměl telefon, a teď už by ses mu stejně dovola-la leda na hřbitov.“

„Ach,“ posmutněla. „To mě mrzí. Jak se jmenoval?“

„Jak jsi poznala, že to není historický originál?“

„Umění je můj koníček, pamatuješ? Malba je na plátně, ale barvy nejsou starší než... deset let?“

„Myslím, že sedm. Dobrý odhad.“

„Stejně je nádherný, ten malíř měl ohromný talent. Skoro bych řekla, že je to od Rembrandta... ta hra světla a stínu...“

„Jmenuje se to *Denní hlídka*, Rembrandt ji dokončil rok po *Noční hlídce*. Jen o tomhle obraze nikdo neví, protože jsem ho osobně požádal o diskrétnost.“

Oba jsme se zasmáli.

Kašpare.

Obraz byl sice dokončený v sedmnáctém století, ale branou jsme ho s Maive protáhli nedávno, takže vypadal stále jako nový. Nějakou dobu jsme kdysi pobývali v Amsterdamu, a malíř se stal naším přítelem i hostitelem.

„Vydržela bych se na něj dívat hodiny.“

„Proto je k němu otočená pohovka, visí tu místo televize. Máme to tak rádi.“

„Ty a tvoje... žena? Ta slečna z fotek, které máš na lednici?“

„Přesně ta.“

Michaela vycítila, že mé nadšení z rozhovoru opadlo, a přestala se vyptávat. Když jsem jí zavolal taxíka, vsunula mi na jazyk políbek a do dlaně ubrousek se svým číslem.

„Zavoláš mi?“ zeptala se dokonale kontrolovaným hlasem sedmatřicetileté, bezdětné ženy.

„Moc rád,“ usmál jsem se.

Jen co odjela, vyhodil jsem ubrousek do čínské vázy sloužící jako odpadkový koš.

Vyzbrojený županem, francouzskou whisky a obrovskými papučkami jsem se přesunul k notebooku. Bylo načase zjistit, co všechno mě minulo, zatímco jsem si „užíval dovolenou“.

O dvě hodiny a půl lahve později už jsem věděl, že kromě několika vzkazů od majitelky domu není v mailu užitečného vůbec nic. Účty se platily automaticky z e-bankingu, příbuzné jsem neměl a těch několik přátel si na setkání nad pívem bude muset počkat.

Zapnul jsem anonybox, otevřel VPN a přihákoval se k darknetu. Anonymní vrstva internetu byla mnohem zajímavější, než o ní tvrdily články ve vědeckých časopisech. Pokud člověk věděl, kde má hledat, mohl sehnat cokoli od afrických diamantů, přes severokorejské viry až po dětské orgány z renomovaných italských transplantčních klinik. A pokud nevěděl, kde hledat, měl svého fixera. Jako já.

Fixer byl člověk, který v tom uměl chodit, domlouval kšefty, měl kontakty, dokázal číst spodní proudy. Mezi klientem a fixerem panovala jednostranná anonymita – klient nevěděl nic, fixer všechno. Nevadilo to, protože fixer žil ze své reputace. Jakmile by poškodil klientovy zájmy, případně uvolnil citlivé informace, byl by to jeho pohřeb. A co jsem zaslechl, mnohdy ne jenom virtuální.

Zpráva od *Starl8* přišla deset vteřin poté, co jsem se na darknetu objevil.

Starl8: Kristova noho. Ty jsi naživu.

Jorgen: píše zprávu...

Starl8: Nechci nic vědět! Byl jsi pryč 262 dní, proboha. To je na sítí asi tak tisíc let!

Jorgen: Taky tě rád slyším. Byli jsme na dovolené po Evropě.

Star18: Dost dlouhá dovolená, ne? Jak se má Maive?

Jorgen: Výborně. Zrovna se sprchuje.

Star18: Pozdravuj ji ode mě! Platíš mě ale za byznys, a ne za žvanění, že jo. Máš v blackboxu devět zpráv.

Jorgen: Oceňuji, že pro mě tu schránku ještě držíš.

Star18: Ze známosti. A ještě jsi nevyčerpal budget :) Přeposílám.

Platil jsem *Star18* za hodně věcí, a organizování zpráv od potenciálních klientů bylo jednou z nich. Jen jsem spatřil odesílatele, udělalo se mi mdlo. Od návratu domů mě pronásledoval plíživý pocit, že jsem na něco zapomněl, a teď mi to „něco“ vybouchlo do obličeje. Jako když si necháte na stole jediné klíče od bytu, a vzpomenete si na ně přesně v okamžiku, kdy zavřete dveře.

Osm zpráv bylo od Morettiho, mého posledního zaměstnavatele. Itala, jehož křestní jméno jsem neznal, v prvním vzkazu vyjadřoval znepokojení nad mou dlouhou odmlkou. Ve třetím už bylo poznat, že nemá radost.

Stáváš se mistrem eufemismů.

Další zprávy obsahovaly pouze sprosté nadávky proložené kreativními výhrůžkami mučením a věštbami mé brzké smrti. To se prý týkalo i celé mé rodiny. Poslední zpráva byla datována do půlky října, od té doby nepřišlo nic.

Neusmíval jsem se.

Talián byl nasraný plným právem. Ještě s Maive jsme od něj vzali královsky placený kšeft, který pro nás nebyl ničím víc než dalším z hezkých výletů. Morettiho movitý klient měl zájem o několik exkluzivních artefaktů, které někdo v Pekingu čmajzl z největší světové výstavy antického umění. Šikovný chmaták už ale nestihl opustit zemi, a tak se hledal někdo, kdo by dokázal propašovat kontraband přes hranice, protože úřady při hledání pachatele obrátily rudou republiku vzhůru nohama. Což v čínských poměrech neznamená zrovna citlivou a k populaci ohleduplnou investigativní práci.

Nikdo nebyl v pašování čehokoli lepší než my s Maive. Udělali jsme si zcela oficiální výlet do Číny a převzali zboží, mezi nímž se nacházela třeba posmrtná maska z dynastie Šang. Nedivil jsem se komančům, že tu tři a půl tisíce let starou věc chtějí zpátky. Obratem jsme otevřeli bránu

do devatenáctého století a odcestovali zpátky do Evropy, kde jsme postup obrátili.

Nebylo to poprvé, co jsme si vydělali na chleba něčím podobným, ale poprvé jsme kšeft nedotáhli do konce. Měsíc po návratu Maive zmizela, a mně se Moretti vykouril z hlavy. Až doteď.

Bohužel byl Moretti velkým zvířetem milánské Camorry, alespoň podle *Starl8*. Tihle lidé se nenechávají natřít snadno, a trpí nechutně resilientní pamětí. Byl jsem rád, že nežiju v Itálii, anonymita byla teď mou největší zbraní.

Největší šok mě však teprve čekal. Velké potíže v malé Číně nebyly nic proti tomu, co stálo v poslední zprávě:

Mistře Jorgene,

snažte se prozatím ničemu nedivit.

Nabízím Vám práci, kterou můžete vykonat Vy jediný.

V Jeruzalémě stávala kdysi římská prefektura. Není to hezká budova, a já bych byl velice rád, kdyby lehla popelem – přesně v noci z dvacátého sedmého na dvacátého osmého března léta Páně 62.

Odměna bude přesahovat veškerá Vaše očekávání.

Věřím Vám.

Bez podpisu.

Prý mistře Jorgene, ha-ha-ha.

Nikdy jsem si nedělal iluze, že já a Maive jsme jediní, kdo dokáže cestovat časem. Na druhou stranu jsme ten fakt vždycky úzkostlivě skrývali.

Vědomí, že tam někde o tobě kdosi ví tak intimní věci, je znepokojující, že?

„Ví to i o tobě, blbečku.“

Jaká útěcha, nejsi v tom sám.

Starl8: Co chtěl Moretti?

Jorgen: Popřát mi hezký svátky.

Starl8: Ale dárek ti neposlal. To ten druhej teda jo.

Jorgen: Jakej druhej? Ten anonym?

Starl8: Jo. Vylepil ti tu blokaci na kvanta bitcoinů. Prý je to záloha, a mám ti ji dát, když na nabídku kývneš.

Jorgen: Ty víš, o co mě žádá?

Starl8: Neumím věstít z křišťálový koule. Zprávy jsou šifrované 512 bitama a klíč máš ty. Já jsem jenom poštovní schránka.

Jorgen: Skutečně?

Starl8: Mí kámoši, kteří potají četli klientům zprávy z blackboxu, strávili život ohlížením se přes rameno. Já mám rád svůj klid.

Jorgen: Kolik mi posílá?

Starl8: Dost na novou jachtu, když si vybereš nějakou menší. Podle současného kurzu asi sto dvacet tisíc amerických dolarů.

„Kurva,“ zašeptal jsem.

Můj dům mi najednou nepřípadal jako můj hrad. Pokoj potemněl, jeho okraje se začaly utápět v temnotě, slyšel jsem, jak mé srdce nabírá na obrátkách. Zatnul jsem zuby a začal zhluboka dýchat; ve stresu přicházely flashbaky snadno a rychle. Teď jsem nepotřeboval další okno.

Jak dlouho to můžeš vydržet, než se zblázníš? Maive udělala dobře, že tě opustila.

„Drž hubu!“

Švihl jsem whiskykou do kouta, Candid se rozcákl po štuku a naplnil pokoj svou neopakovatelnou vůní.

Nevyšiluj, praskne nám cévka v mozku. Jsi jako děčko.

Když jsem odcházel z baráku, pletly se mi nohy a cítil jsem vůni shalimarů. Pěšky k Andělu to byl kousek, závějemí kolem policejní stanice, na níž někdo nasprejoval kostrbatou angličtinou:

What can change the nature of mankind?

Co může změnit povahu lidstva? Než abych marně přemýšlel nad tím kryptofilozofickým žvástem, raději jsem se paranoidně ohlížel přes rameno. V každém psím hovně jsem teď viděl Taliána s dvaadvacítkou, připraveného poslat mě spát k rybám do Vltavy.

Ten večer jsem dělal všechno pro to, abych si druhý den nevzpomněl, jak jsem se dostal domů.

Vánoční svátky jsem proflákal v bezcílném bloumání, připravený prožít tak i zbytek života. Seznam nebezpečných aktivit, kterých jsem se dopouštěl, ohromoval i mě samotného.

Popořadě: koupil jsem si pohorky do sněhu, jen abych po návratu domů objevil ty staré. Postavil jsem stromeček, nakoupil nám pod něj dárky, a s pomocí izolepy a vizoura strávil celé odpoledne jejich balením. Když zabalím dárky já, vypadají jako vojenské potravinové dávky určené k přežití v postapokalyptických podmínkách. Dovnitř se lze dostat jen za použití nože a maximální trpělivosti.

Šlusáka vycpaného novinami, který po mně na Andělu somroval pětiku na „vlak“, jsem pozval na opulentní večeři do Kobe. Bezďák v teploučku krásně rozesmrádl, ale za tu jeho radost to stálo. Když jsem objednával crémant a krevety, obsluha nejdřív vypadala, že chce volat policii. Tedy jen do chvíle, než jsem zaplatil opulentní účet.

Vrátil jsem se k oblíbeným šachům, a když jsem třikrát za sebou porazil Noru, hrál jsem na internetu čtyř a šesti simultánky proti nejlepším hráčům ze šachového fóra. Po tří denní snaze vysvačit mě jejich chuť k hraní poklesla, a na Štěpána už se nepřipojil nikdo.

Čtyřicetátého jsem zapnul stromeček, pustil si koledy a rozbil dárky. Dostal jsem ponožky, sadu deodorantů, lahev bourbonu a účinnou dýku od Hitachi v oceli ZDP-189. Čepel za pět tisíc dolarů projela stohem A4 papírů jako máslem, stačilo zatlačit. Lesklý, temně modrý nerez zdobil vyleptaný nápis SUROVEC. Připnul jsem si ho doma na trenky a od té chvíle se Surovcem i spal.

Občas jsem se přistihl, jak strnule zírám do neznáma, ať už to bylo ráno do zdi, s kávou napůl cesty ke rtům, nebo při praní do bubnu od pračky. Každý večer jsem usínal nad řádky Hirtiova strategického traktátu *De Bello Alexandrino*, příjemně se rozplývajícími v tónech Spirale, nejlepší whisky na planetě. Byl jsem mazaný jak liška. Udržovat se systematicky v podnapilém stavu znamenalo nemuset si dělat starosti se zachvaty.

Nakonec už jsem přecházel po baráku jako tygr v kleci a na Silvestra jsem měl dlouhý, vážný rozhovor s tím druhým Jorgenem. Jeho závěr se dal shrnout do několika vět:

Ty vážně uvažuješ, že se do toho pustíš? Přes všechno, co jsem ti teď řekl?

„Neremcej, a raději nám ještě dolej.“

Jak víš, že se tím nepokazí něco jiného? Hořící prefektura už může v historii zanechat solidní stopu.

„Za římsko-židovských válek se stalo milion horších věcí. Nebudu v kolíbce rdousit Hitlera přece. Nebo Matku Terezu. To se ztratí.“

Jsem rád, že alespoň jeden z nás projevuje takovou sebejistotu. To já mívám po chlastu spíš deprese. A ty, chlapče, ty z něj brzo zešílíš. Dej na moje slova.

To mi stačilo, abych zapnul darknet a kývl na nabídku za sto dvacet tisíc dolarů.

Od té chvíle veškerá zábava skončila.

Přípravy mi zabraly dva měsíce.

Jsem přeborník ve flákání, ale existují okamžiky, kdy se můj mozek sám přepíná do vojenského režimu. Děje se tak buď v krizi, nebo s vidinou dosažitelného cíle. A teď jsem měl cíl, který predikoval nepěkné krize, vyžadoval nepolevující soustředění, a ještě ke všemu sliboval skutečnou výzvu.

Nejprve jsem se rozloučil s chlastem, pak přišlo na řadu všechno ostatní. Přestal jsem myslet na Maive a pustil se do práce.

Studium jeruzalémských poměrů těsně po začátku letopočtu mi dalo zabrat; od všeobecných informací na síti jsem se přesunul k odborné tištěné literatuře ve všech světových jazycích. Nepotřeboval jsem ze sebe učinit experta na blízkovýchodní římské provincie, ale musel jsem se vyhnout přehmatům přitahujícím nežádoucí pozornost.

Zajímalo mě všechno – politika, bezpečnost, struktura společnosti, móda, zvyky, mapy, jazyky, ekonomika. Jeruzalém nebyl žádnou dírou, kde o každém nově příchodím vykládají historky ještě právníkatům, ale rozlehlým městem plným Židů držených na uzdě římskou posádkou. Vydávat se za kupce by neměl být až takový problém.

Na konci studijního období jsem byl natolik zahlcený informacemi, že jsem si musel pustit ten nejedukativnější film ze všech – *Život Briana*. Výjimečně jsem u toho opil sebe i Jorgena, a v půlce filmu už jsme vesele pochodovali po obýváku a parodovali herce na obrazovce.

Dobu, kterou jsem netrávil v knihách, jsem věnoval tréninku. Většinu posledního roku jsem nehrábl na hrazdu, a můj maximální výkon

tvořilo pár set kliků a sklapovaček po hotelových pokojích. Skromné *dojo* ve sklepe naší vily v životě nebylo svědkem tolika frustrovaných ná- dávek; návrat do formy byl bolestivější, než jsem čekal. Makiwara mi dávala zabrat a s nateklými klouby jsem se sotva udržel v kliku.

Běhal jsem pět kilometrů před snídaní a deset po ní, dělal precizní kliky, dřepy a sklapovačky, přitahy na hrazdě, mosty a všechno, co mě napadlo. Silová kalistenika dopoledne, dynamický trénink odpoledne, a k tomu jsem se vrátil ke kalahu, židovskému bojovému systému, opro- ti kterému krav maga vypadá jako besídka žáčků zvláštní školy. Zjizvení chlapi ve vinohradském gyму mě po dlouhé absenci přivítali jako přátelské zjevení, a já si opět musel dávat pozor, abych jim umělou paží nezlámал kosti. A aby mě oni nesrolovali jako toaletní papír.

Pavol Koza, můj velmistr italské školy šermu, Slovák žijící v Černoši- cích, mě nejdřív nechťel pustit přes práh domu. Očekával jsem to. Ten ovdovělý stařík po léta trpěl insomnií, kterou zaháněl předepsanými so- porifiky a volně dostupným božkovem.

Není divu, že mi je ten starý kozel tak sympatický. Máme něco společného.

Výsledkem byly periodické amnézie, dostatečně špatné, aby zapomněl mou tvář, ale ještě pořád ne tolik, aby si musel na tělo tetovat cestu na poštu. Až když jsem mu ukázal naši společnou fotku, otevřel pívko a za- platil štědré kurzovné, začal předstírat, že se na mě rozpomíná.

Pavol mal asi šesťdesiat rokov a byl to certifikovaný magor, ale to mu nezabránilo vyprášit mi kožich jakoukoli čepelí, na niž jsem ukázal. Měl jich doma něco přes stovku, a to doslova všude – v přístěnku vedle ko- várny, v šatníku, na věšáku, v koupelně. Jednou si zapomněl lovecký te- sák i v ledničce cestou pro lahváče.

Nechápu, jak mu manželství mohlo vydržet pětatřicet let.

„A to při něm vychoval tři dcery. Je to mazák. Modřiny od kulhavého dědka budu nosit jako metály.“

Radši mlč! Ještě mu tak omylem řeknu, a on to nedejbože uslyší...

Večery patřily dobré muzice, stejkům, regeneraci a knihám o strategii a taktice, které jsem miloval. Já jsem se nemusel šidit nepřesnými pře- klady, a tak se u mé postele kupila hromada rozečtených řeckých a římských svitků, záznamy Alexandra Makedonského, Caesarovy *Zápisky o válce galské* a další díla zjevující se historikům v erotických snech.

Jazyky jsem si nechal až na konec. Tuhle část jsem vždycky nesnášel, a nemít commando čip, nikdy bych se nenaučil ani římskou latinu ze

začátku letopočtu, ani nezískal správný přízvuk lehce nabroušeného, drmolivého handlíře, který jsem si do své role vymyslel.

Mrazivé dny se střídaly jeden za druhým, a i přes občasné noční návraty k písku a plamenům čas utíkal o sto šest. S příchodem oblevy v prvních březnových dnech už jsem patnáctkrát zkontroloval všechno do posledního detailu a stále více chvil jsem trávil nervózním zíráním z okna.

Znamenalo to, že jsem připravený vyrazit.

6

Let do Tel Avivu se obešel bez incidentů, pokud nepočítám krví prosáklé zprávy na palubní televizi proložené podprahovými reklamními bloky, masivnějšími, než byl kdysi ten východní. Když jsem uctivě sdělil letušce, že takovou produkci jsem si nezaplatil, s upřímným úsměvem mi odpověděla, že televize se nedá vypnout. Prý to mohu považovat za bezplatný bonus k ukrácení cesty, jímž se Lufthansa snaží vyhovět přání a vkusu všech cestujících. Odolal jsem Jorgenovu nabádání vstát a zeptat se cestujících, kteří z nich si přejí sledovat reklamy na vložky s křídélky.

O dvacet procent účinnější a sušší než předchozí!

Po tom velice korektně vztyčeném prostředníčku jsme se chvíli opájeli představou, jak slečnu škrtíme, zatímco zbytek posádky konečně bere naše přání vážně.

Izraelská letištní prověrka byla tradičně přísná, ale český pas a fádňi obsah zavazadla odvedly svou práci. Od té doby, co amíci svrhli atomovku na Aleppo, panoval na Středním východě mnohem větší klid než dříve. Židovští celníci mírně polevili v ostražitosti, příliv turistů stoupl a aerolinky přičinlivě zavedly nad kráterem arabské hanby vyhlídkové lety. Nebo západní krutosti, záležití, koho jste se ptali. Abych nelhal, klid byl způsobený také faktem, že Arabům konečně došla ropa. Z prodeje falafelu a létajících koberců se válka proti Západu financuje obtížně.

Na letišti jsem si půjčil oprýskaný opel a vyrazil k Jeruzalému. Hlavní město i celý Hebron našťestí vězely pevně v izraelských rukou, radikální Palestinci svůj bordel tradičně omezovali jenom na Gazu. A na příležitostné exploze při telavivských bulvárech.

Těsně před tragickou kolonou na okraji Jeruzaléma jsem sjel z dálnice a sledoval ukazatele na Bet Lehem. Právě tam jsem doufal najít bránu, jejíž existence sahala ještě před třicátý rok po narození Krista. To by v tom byl čert, abych nenašel nějakou vhodnou přímo v místě, kde Maruška slehla slavného křížence.

Už v Praze jsem se naučil zpaměti celou hlavní i několik alternativních cest, proto mě nezastavila ani desetikilometrová objížďka kolem rozvrtné silnice. V jejím výkopu máchali krumpáči muklové v oranžových overalech, do posledního „píseční negři“. Poeticky odstříkující gejzíry hlíny od jejich lopat vypadaly proti zapadajícímu slunci jako vystřižené z evropského katalogu práce pro africké imigranty. Tedy až na ty řetězy.

Před motelem jsem zaparkoval v deset večer, zcela vyčerpaný náhlou změnou klimatu. Na kapotě opelu jsem si z fleku mohl usmažit večeři.

Tentokrát jsem klopýtal ulicemi dobývaného města a pozoroval plenící vojáky. Ti mi nevěnovali pozornost a činili si po vůli všechno, co jim stálo v cestě. Snažil jsem se je zastavit, ale mé činy neměly ve snu žádný dopad. Pocit bezmoci jsem vnímal jako náklad cihel.

Kdykoli jsem se ohlédl přes rameno, viděl jsem v dálce obrovitou dunu a na ní zářící temnou hvězdu, původce okolního pekla. Věděl jsem, že mě úsilí mlčky pozoruje, nehybný jako obsidiánový menhir.

Vrhl jsem se k další matce snažící se uprchnout před vojáky se dvěma k smrti vyžděšenými dětmi. Jakmile jsem se jí dotkl, vzplála jako fakule a já začal řvát.

Ukrytý za obrovskými zrcadlovkami, rozevlátou košilí a tričkem s nápisem I LOVE ? prodíral jsem se následující dopoledne městem. Městečkem.

Větší vesnicí.

Davy ucpávaly úzké uličky jako korek hrdlo šampaňského, a v některých obzvláště kritických místech jsem se k nim jako ke korku musel i chovat.

Nepletl jsem se.

Betlém byl na svou titěrnost doslova narvaný časovými branami. S historickými místy to bylo vždycky tak, i v Praze se jich našlo dost. Samozřejmě ne každá byla funkční, případně dostupná.

A u většiny naprosto nemáš tušení, jak je použít...

Každá brána vypadala zcela jinak – mohl to být průchod futry té nejodpornější chatrče ve slumech stejně jako nejhonosnější portál v kostele, mohlo to být konkrétní místo, předmět, činnost, nebo kombinace všeho.

Můj mozek dokázal použít jen statické brány zrozené na historicky významných místech. Stonehenge, Notre-Dame, Staroměstské náměstí se sedmadvaceti kříži... Každým takovým průchodem se dalo vrátit v čase nanejvýš do okamžiku jeho stvoření. Ne každou branou se dalo vystoupit v kterémkoli roce, a ne každá byla obousměrná, příprava tedy nesnesla žádné pochybení.

To si piš! Nechci se vyloupnout z časoprostoru uprostřed morové rány a při rychlém úprku zjistit, že zeď je z téhle strany neprůchodná.

Navíc každá brána vyžadovala klíč, jímž mohlo být opět naprosto cokoliv, včetně tak pomíjivých věcí, jako je dokončený či probíhající skutek, ba i samotná myšlenka. Sám jsem to nikdy nezažil, ale Maive ano. K branám, které jsem dokázal použít, byl klíčem můj vlastní mozek. Zdálo se, že schopnost bránu objevit a naladit se na ni mě zároveň opravňuje k jejímu použití.

Jinak jsem o tomhle fenoménu nevěděl vlastně vůbec nic. Pohyb časoprostorových vln byl jako gravitace. Tušil jsem, že takový koncept existuje, a když jsem si pustil na nohu činku, pochopil jsem, i jak zhruba funguje, ale to bylo přibližně všechno.

A tak jsem procházel městem a z přilehlých uliček a domů sem tam slyšel to nezaměnitelné, vibrující vábení. Bez námahy jsem odolal a mířil přímo k místu, kde se podle kánonu měl narodit Ježíš Kristus.

Náměstí před Chrámem Zrození bobtnalo poutníky. Anglicky se mu říkalo Church of Naivety. Zamračil jsem se a znovu se podíval do turistického průvodce. Ne... Church of Nativity.

Chrám samotný mě tolik nezajímal, jeho základy postavili až kolem třetího století, pro mé účely příliš pozdě. Pro pořádek jsem do něj na-

hlédl, ale hvězda, která označovala místo Ježíšova zrození, byla plodná jako jalovice. Masy tísnící se kolem o svém omylu neměly ponětí.

Slumy za kostelem se ukázaly být mnohem zajímavější. Prodíral jsem se Izraelci i Palestinci a dával bacha na gangy žebrajících dětí, kapsáře a vojáky hlídkující po trojicích na každém druhém rohu. Ti měli naštěstí svých starostí dost, jak s rodinkami fatálně obézních Američanů, tak s japonsky kvičícími hloučky, nebo s jejich kombinací. Obojí dokázalo ucpat průměrnou uličku jako plena spláchnutá do záchodu.

To místo mě praštilo do nosu okamžitě.

V chaosu zástavby, co by kamenem dohodil od Chrámu Zrození, z napůl rozpadlého, přikrčeného domu emanovala brána, kterou jsem hledal. Oproti vlnkám těch ostatních tahle útočila na mé smysly silou tsunami; husí kůže mě obrazila jako sedmikrásky jarní louku. Propletl jsem se několika prolukami a zahnojenými dvorky, než mě kroky zavedly do prašného přitlmí oprýskaného vnitrobloku.

Tam ze zděné klenby vedle přetékajících popelnic, osazené umaštěným závěsem, zářila cesta do časoprostoru jako přebuzená televize. Tak na tomhle místě se kdysi narodil Beránek, ve sladké nevědomosti, co lidstvo spáchá v jeho jménu! Podvědomě jsem se k bráně začal lísat, mozek si naslinil prsty a zalistoval ve stoletích. Na tváři mi vyrostl úsměv a napětí ze mě spadlo. Bylo to ono.

Nechal jsem pozorování, protože stejně nebylo moc co pozorovat, z otevřeného okna vedle brány jsem vyhodil mourovatou kočku a vkradl se jím do stavení. Jeho obyvatelé nemohli tušit, co se jim děje na dvorku, kam chodí vylévat pomeje.

Občas jsi jízlivější než já.

„Učím se od nejlepšního.“

Vynořil jsem se z přitlmí do nevelké místnosti a pomalu se rozkoukával – po obchodě s lacinými křesťanskými suvenýry. Porcelánové sošky křížence postávaly na policích a pozorovaly každodenní život apatickým očima. Verze s křížem, s křížkem, na kříži, s křížem na rameni, v náručí matky, v hloučku pravověrných. Jidáše jsem nikde nezahlédl.

Kde stával betlém s beránkem, dneska se prodávaj jeho porcelánový odlitky. Jeho fotr má přece jenom smysl pro humor.

Kývl jsem na konsternovanou holku za kasou a vyšel do vedra, které panovalo na ulici.

7

Odpoledne mi přišel balíček z Prahy, který jsem si odeslal s dostatečným předstihem. Kromě cestovního oblečení a Surovce obsahoval i váček s přesnými napodobeninami římských denárů a dalších několik drobností, které se mi na druhé straně budou hodit.

Na druhé straně...

Navzdory dvěma pivům jsem usínal obtížně a ráno se budil do plného vědomí. Mohl za to nervózní Jorgen zachvácený cestovní horečkou, který celou noc nedal pokoj. Bavil jsem se s ním až do rána, kdy mě jeho omílané otázky konečně uklébaly. Občas se chová jako dítě.

Když jsem půl hodiny před půlnocí opět stál před branou, nervozita byla ta tam. Hýbal jsem se a přemýšlel se strojovou účelností. Ustrojil jsem se do mírně obnošené tógy a cestovního pláště, zkontroloval obsah režného vaku, na mosazí vykládaný opasek si připjal Surovce, zašněroval si sandály. Do turistického batohu jsem nacpal původní oděv a schoval ho za převrácené popelnice.

Upravil jsem si prsteny, pročísl vlasy a zahleděl se na okamžik na oblohu těhotnou hvězdami. Betlém se chystal ke spánku, zatímco já se připravoval zasloužit si svých sto dvacet tisíc babek.

Moc dobře víš, že to neděláš jen pro peníze.

„Jestli to neurovnám s Morettim, tak se nám ty dolary budou náramně hodit při skrývání před italskou mafií, chytráku.“

Nic proti špinavejm prachům, znáš mě. Ale teď bys vzal i práci podepsanou sírou a krví, jen abys nemusel dřepět doma a zárat do zdi. Chytráku.

„Mám dojem, že byla podepsaná sírou a krví. A nechceš už mlčet? Potřebuju se soustředit.“

Zhluboka jsem se nadechl a otřel si orosené čelo. Každý skok byl riziko.

Podobnou věc jsi dělal stokrát. Do dvou dnů budeš zpátky, dlabat falafel, srkat kolu a stěžovat si na turisty.

Zavřel jsem oči a naladil se na jemný hukot brány, ne nepodobný včelímu roji. Pomalým, hlubokým dechovým cvičením jsem se uvolnil, zatímco obrysy dveří v mé hlavě nabíraly na kontrastu. Zalistoval jsem stoletími, zpomalil je do dekad, pak do roků a měsíců. Našel jsem patřičný den i hodinu. Do Betléma vstoupím ve stejnou denní dobu, jen o dva tisíce padesát tři let dříve.

Stiskl jsem rty, otevřel dveře dokořán a prošel jimi. Snad tou správnou nohou.

Zmocnil se mě známý pocit beztíže, bezčasovosti a naprostého odpoutání se od hmoty a prostoru. Nevěděl jsem, jestli to, co dýchám, je vzduch, jestli padám nebo stoupám. Očekávaný nával paniky přerušilo brutální zpomalení jako na konci lana při bungee jumpingu –
– a byl jsem tam.

8

Judea, 62

Setmělo se, teplota stoupla o pár stupňů a přijímač commando čipu na všech frekvencích jen tiše šuměl. Nic z toho jsem však nepotřeboval jako potvrzení, že brána fungovala korektně.

Stačilo se nadechnout.

Krystalicky čerstvý vzduch, v každém čase jiný, ale přesto tak odlišný od smogu moderní doby, se nedal s ničím zaměnit. Tenhle s sebou kromě písku, smůly, hoblin a čerstvého dřeva nesl i líbeznou vůni splešků a hnoje.

O dva tisíce padesát tři let dříve vypadalo okolí zcela jinak, pryč byl lomoz poutníků i turistů, ostré příkazy vojáků a troubení skútrů. Bránu samotnou ohraničoval zhroucený trám a roh roubené salaše, někde v dálce štěkal pes, o něco blíž vrískalo dítě.

Kolem nebylo ani živáčka a před případnými zraky svědků mě kryla bezměsíčná noc. Oddechl jsem si, první fáze byla za mnou. Vždycky bylo lepší procházet v noci nebo nad ránem, a když to situace umožňovala, vybírat si brány mimo frekventované oblasti. Lidé trpí otravným zvykem ječet a omdlávat, když se jim zjevíte v obýváku uprostřed pozdní večere.

Zakryl jsem si hlavu kápí, nadhodil si vak na rameni a klidným krokem vyšel na ulici. Na rtech se mi usadil úsměv, který za žádnou cenu nechtěl pryč.

Betlém prvního století po narození Krista nebyl ničím víc než větší vsí. Prošel jsem ho celý, a přitom si do paměti ukládal polohu dvou hostinců, hlavní ulice, římského chrámu i malého fóra.

Po svítání jsem nakoupil potřebné zboží, dvoukolovou káru, osla a dva otroky, dost na to, abych u jeruzalémských bran prošel s historkou o průměrném obchodníkovi. Bič jsem dostal gratis. Mezi černě oděnými Židy s mohutnými, olejem se lesknoucími vousy jsem působil jako cizinec, ale má latina obstála a vlivem nedalekého Jeruzaléma tu na cizince byli zvyklí. Pokud mé krytí fungovalo v Betlémě, v Jeruzalémě se o ně nebudu muset strachovat.

Za pomoci příkazů, posunků a biče jsem oběma otrokům vysvětlil plán cesty, a než ráno přešlo v poledne, už náš povoz drkotal po dokonalé římské silnici k hradbám na obzoru. Jeruzalém byl skutečně na dohled.

Spíše než městské opevnění mě však zaujal nával pod ním. Dav poutníků, kupců, kramářů a všelijakých dalších individuí pohltil naši ubohou trojici jako tsunami. Všechn chaos mi hrál do karet.

Stáda ovcí, koz a jejich pasáků, hloučky zbožných fanatiků, handlířů, pacholci, farmářů a kdovíjaká ještě holota se tlačili jeden přes druhého. Dohromady vydávali ryk, se kterým nemohl soupeřit ani pištivý hlol japonských turistů dvaadvacátého století. Pohodlně jsem se usadil na kárku, nařídil otrokům stínit a dal se do čekání.

„*Prohibere!*“

Službu konající voják mi zastoupil cestu se vztyčenou pravicí, ale předchozích dvě stě padesát poutníků z něj očividně vysálo elán, chuť do práce a smírlivé pochopení.

„Kam s tím bordelem?“

„Ave! Na trh...“

„Na trh jako všichni, co? Což už ve městě všeho není dost?! Zdi prasknou ve švech. U Jupitera, aspoň že nesmrdíš po kozách. Tak ukaž.“

„Oleje všeho druhu,“ pokynul jsem otrokům, aby odkryli plachtu. „Hebronská keramika, smola...“

„Co jsi zač?“

„Kupec, *domine*.“

„S pánem na mě nechod'. Orcus aby vás vzal, tahle rána mě zabijou. Co to je za přízvuk? Máš holou bradu, ale Říman nejsi, to vidím.“

„Pocházím z Aquileii, ale otec byl Thrák, *auxilio*. Matka Římanka. Tady v té karafě je víno,“ poklepal jsem na keramiku, kterou si voják prohlížel, a vykouzlil z tógy kožený pohárek.

„Chceš mě poslat pod karabáč, handlíři? Za pití ve službě je pět ran!“ Voják se zatvářil výhrůžně a popadl mě za tuniku.

„Ach, skutečně?“ zatvářil jsem se užasle a smutně zároveň. „To jen upřímná účast mě přiměla nabídnout něco ke zpříjemnění dlouhé hlídky... a toho proklatého slunce.“

Oba jsme se podívali doprava, kde se vojínův nadřízený *optio* vehementně dohadoval se skupinou honáků. Před našimi zraky ho zpola ukrývalo stádo černých ovcí a tetelící se vedro.

„Tak nalejvej,“ vyměkl strážný.

Zakryl jsem ho zády, pohár v něm zmizel jako hřebík ve fošně.

„A do druhý.“

Po třetím mlaskl, protáhl se v zádech a ukázal k bráně. Práskl jsem bičem a povoz se dal do pohybu.

„Počkej ještě!“

„Ano, *domine*?“ Polévalo mě horko, když jsem se pomalu otáčel.

„Nějaké buřiče jsi viděl?“

Zmohl jsem se jenom na strnulé zírání, netušil jsem, co odpovědět.

„Ohluchl jsi? My se teď musíme ptát každého. Tak viděls?“

„Neviděl,“ hlesl jsem.

„Kdybys byl svědkem nějakých protiřímských pomluv, hlas to.“

Metropole Levanty žila vlastním provoněným, omamným ruchem. Nic z toho mě ale nezajímalo, nic z toho nemohlo odvrátit mou pozornost vybičovanou na maximum. Měl jsem tu práci.

Nechal jsem stát otroky na tržišti vedle káry a šel si po svých.

Od průchodu branou uplynulo již mnoho dlouhých hodin. Čím déle se tu budu zdržovat, tím větší je riziko fatálního průseru. Žádný převlek nefungoval napořád.

9

Až do večera jsem seděl u stolku před krčmou, odkud byla dobře vidět prefektura, krmil se a zíval u toho. Náhlá otrava čerstvým vzduchem ve mně vzbuzovala mírnou ospalost. Zahrádka se rozkládala na pahorku umožňujícím pohled i za hradby, svírající centrum římské moci v Jeruzalémě. A z toho, co se skýtalo mým očím, mi kysla omáčka na skopovém.

Obě viditelné brány se hemžily legionáři v rudých pláštích a lesklých zbrojích, s občasným mávnutím červeného hřebenu na přilbě, když zrovna *centurio* procházel po nádvoří. Nedělal jsem si iluze, že u třetí brány bude praxe jiná, ale stejně jsem se šel přesvědčit.

K hradbám nepřiléhala z vnější strany žádná civilní budova a po ochozu mezi rohovými věžemi v pravidelných rozestupech procházely hlídky. Vzhledem k tomu, že trestem za spaní ve službě bylo kamenování, na nepozornost vojáků jsem se spoléhat nemohl. Po precizně opracovaném vápenci by stejně vyšplhal jen pavouk.

Popravdě, s tak vysokou bezpečnostní úrovní jsem nepočítal, a to jsem tedy měl. Evergreen židovských rebelií naučil Římany dobře se chránit i v jejich vlastním provinčním městě. Prefektura odrazovala svou zdánlivou neproniknutelností, ale zkušenosti mě naučily, že v každém síru se najde díra. A já jsem tady jednu viděl. Jedinou.

Opřel jsem se do káry a pokradmu přehlédl severní bránu, ke které jsem se blížil. Navzdory dvěma kinedrilům se mi žaludek kroutil jako mokré prádlo, navenek jsem však místo trémy dával najevo porobu, pokoru a nadměrné úsilí, které mě tlačení vozíku stálo. Alespoň jsem v to doufal,

a místo slov nechával mluvit tělo. Nespěchal jsem, aby strážní u brány měli dost času si mě prohlédnout i v houstnoucím šeru.

V prosté tunice a odřených sandálech, které jsem si vypůjčil od vlastního otroka, jsem vypadal jako jeden z nich. Potil jsem se jako Žid v nákladním vlaku a bohaté čůrky mě v širokých proudech svědily od lopatek po pas. Netušil jsem, jestli mají u brány nastavené heslo, jestli tu znají všechny otroky od vidění, jestli jsou otroci označení. Netušil jsem příliš mnoho věcí.

Deset kroků zbývalo k prvnímu vojákoví, jehož modré oči mě pozorovaly zpod otřískané přilbice. Jeho kolegové stáli v pozoru po obou stranách vjezdu, dlouhá *pila* v rukou. Židovská povstání skutečně naučila syrské legie ostražitosti.

Židé. Kdo je kdy potřeboval. Kdyby se nechali bez cavyků zotročit, nemuseli jsme se pouštět do takového hazardu.

Jorgenovo jektání jsem ignoroval. Pět kroků. Vozík skřípal na příjezdové cestě a pod jeho nákladem se mi napínaly paže a trásla ramena. Bolest jsem necítil, ta přijde později.

Poslední metry, konečně jsem prošel pod kamenným obloukem.

„Hej! Ty tam! Stůj!“

Šel jsem dál a posílal modlitby ke všem bohům, aby slova nebyla určena mně. Za mými zády se ozvaly spěšné kroky.

„Stůj, povídám! Jsi hluchý, otroku?!“

Nedalo se nic dělat. Otočil jsem se právě včas, abych čelil nově přichozímu, místo slov mi vstříc vyletěl karabáč. Instinktivně jsem ucukl, zakopl a zády padl na bok vozíku, něco hlasitě prasklo. S vyraženým dechem jsem tvrdě dopadl na zem a do hlavy mě ještě ke všemu udeřilo ulomené kolo.

Karabáč začal ječet a na má záda přšela jedna rána za druhou.

„Ty chcípáku, ty neřáde, ty budižkničemu! Taková spoušť! Taková škoda!“

Důtky tancovaly na mých žebrech kvapík, jejich majitel skákal okolo, a ještě do mě příležitostně kopal. Rány jsem mu oplácel kvílením, a po pravdě řečeno, ani jsem ho nemusel příliš hrát. V tu chvíli se nedalo dělat nic jiného než se stočit do prenatalní polohy a chránit si hlavu.

Bud' statečněj a zůstaň ležet. Naší roli by nijak neprospělo, kdybys vstal a zlomil tomu hajzlovi obě ruce.

Netušil jsem, jak dlouho rychta trvala a jak dlouho se v pozadí vojáci smáli, nepochybně vděční za příjemné rozptýlení v dlouhém dni. Když

důtky utichly, tyran mě popadl za tuniku a smýkl mnou na kolena. Myslel jsem si, že to bude voják, ale byl to také otrok, starší chlap s důležitou, vzteky zrůzněnou tváří – podle spony na oděvu zřejmě dráb všech ostatních otroků v domě. Pes psu největší sviní, tak to bývalo vždycky.

„Tebe neznám! Co jsi zač?“

„Já... já...,“ blekotal jsem.

„Co ty? Jak se jmenuješ?! Mluv, nebo ti ještě naložím!“

„Neeeee!“ Zakryl jsem si hlavu. „Jsem nový... novýýý...“

„O tom bych musel něco vědět!“ Vyhrnul mi rukáv a podezřívavě obhlédl předloktí. „Co tu pohledáváš takhle večer? Dávno už máš být v domě!“

„Já... víno... kázali na trhu obstarat... a rychle, nebo...,“ stočil jsem pohled výmluvně k důtkám, „... tak jsem běžel.“ Improvizoval jsem lámanou latinou, na jazyku chuť vlastní krve a červeného vína z rozbité karafy, v jehož kaluži jsem se vyvával.

„Co to mektáš, drápale? Rozumím ti každé třetí slovo! Komu jsi ho měl dovězt? Žádný pokyn jsem nevydal, ty lháři!“ Znovu se napráhl k ráně, ale jeho zápěstí tentokrát objaly silné prsty. Na letitém vojákovi s abnormálně širokými rameny působila i *lorica segmentata* nedorostle.

„To by stačilo, Appie. Myslím, že už jsi kluka načechl až až. Teď si ho seber a jdi si po svých, překážíš v mé bráně.“

„Ale pane Longine! Sám jsi viděl, co působil...“

„A jeho záda taky řádně ochutnala tvůj karabáč. Nových otroků je tady dost každý měsíc, a každý měsíc se po nich vozíš. Ať to uklidí, pak mu necháš vypálit cejch, a šmytec. Rozuměl jsi?“

„Ano, Longine,“ sklonil hlavu místní tyran.

Longinus si ke mně klekl a beze slova mi podal měch s vodou.

Otřel jsem si cípem haleny z obličejce prach, krev, víno a slzy, a s nemalým, upřímným vděkem v duši se zhluboka napil.

„*Multas gratias tibi ago, domine*,“ zašeptal jsem a v Longinových modrých očích jsem neviděl žádný úšklebek.

„Až to uklidíš, nástup v ubikacích!“ rozkázal Appius a stočeným bicepem si poklepal o dlaň.

„Ano, pane Appie,“ zamumlal jsem a ještě s jedním otrokem jsem vozík i s nákladem odtlačil do skladu.

Nohy se pode mnou podlamovaly, ale teď nebyl čas na slabost. Souhra náhod zasáhla v můj prospěch, a výprask k tomu bohužel patřil.

Přesto... pohladil jsem přes orvanou halenu střenku Surovce skrytého v kusu plátna těsně obtočeném kolem trupu. V ústech mi zůstala hořká pachut' myšlenek na odplatu, tak jsem ji spláchl pohárem červeného.

Avšak nejen víno jsem si přivezl z Betléma.

Ostatní amfory byly plné smoly, jak jsem prozradil znavenému vojákovu u brány. Neřekl jsem mu už ale, že jsem smolu smíchal s lampovým olejem a trochou benzinu. Čepovaného ještě ze shellky o více než dva tisíce let později.

První starověkou zápalnou bombu jsem naaranžoval ve skladu pod rozbitý vozík, který mi prokázal medvědí službu. Jeho ulomené kolo se bohužel neslučovalo se životem, a tak bude lepší poslat ho k bohům v řádném pohřbu žehem.

V přízemí prefektury panoval chlad, ticho a klid. Nikdo si nevšímal zbitého otroka šourajícího se po terakotové podlaze s amforami v rukou. Nikdo se nechtěl stát součástí neštěstí, které ho očividně postihlo. Nikdo netušil, jakým úsilím vynaloženým na to šourání se ten otrok potí.

Druhou amforu jsem umístil do maštale, třetí pod schodiště. Z jeho vršku se ozývaly vzrušené, vzdálené hlasy, příliš vzrušené i vzdálené, než abych rozuměl jejich latině.

Všechno se podělalo až v prádelně. Když jsem připravoval čtvrtou amforu do proutěného koše se špinavým prádlem, spíše jsem vycítil, než uslyšel kvapné krůčky, závan vzduchu, vůni naolejované pleti. Mladinká, štíhlá, překrásná otrokyně, bosá a s ruměncem vzrušení ve tvářích, mě ve svém spěchu téměř porazila.

„Ach, Palatuo! Nevěděla jsem, že... ty jsi tu nový? Na tom nezáleží, paní potřebuje čisté pokrývky a horkou vodu! Rychle!“

Amforu jsem zakrýt nestihl, a vzduch byl beztak těžký smolou a benzinem.

Z výrazu mého obličejce by i ignorant poznal, že něco není v pořádku, a ona byla vnímavá. Zpozorněla, nozdry se jí rozšířily – a po nich oči – poznáním.

„Kdo –,“ couvla o krok, další už nestihla.

Její výkřik jsem udusil dlaní a ukázal jí namodralou čepel Surovce.